

מסורת הש"ס

א) שנת קבלת פסחים פ"א;
ב) סוטה כ"א; א) וכן בתוס'
דמולין ז' ד"ה הסוף.

נוסחת הריב"ן

א) מא': [ב] להחיות [ג] אהרן
ואהרן: [ד] שלשים יום ואין
בך בלוס דמיר טמא יוכל
לעשות תגלחת טומאה
וקרבן טומאה ופיליו לאהרן
כמה ימים הס"ד וחס"ל
מה"ד ומצולץ טו':
ה) טומאה דלחמול [ו] ונגמול
הוא: [ז] כספק: [ח] כי סוטה
לניכא אלא מרי טועל
ונבעלת: [ט] דלא ידע:

הגהות הריב"ח

א) רש"י ד"ה איבעיא וכו'
ב) כן באין ק"ו הכי:
ג) ד"ה אמר רבה וכו'
אלא מרי הס"ד וזמית
טועל ונבעלת נמחה:

גילוי הש"ס

תוס' ד"ה הוסיפו
שלשים יום. כיון זה שייך
לקמן דף נו ע"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) רש"י ד"ה אמר רבה
וכי האי נלמד וכו' אלא
מרי כסוטה דלכא אלא מרי
טועל ונבעלת וכו'
ב) תרד"ה על שם וכו' מה
שהוא מטמא על כל אדם
באלה וכו' כלי' א"מ:
ג) ד"ה וסופרים וכו'
וקרבן טומאה בפקס. כ"ב
ע"י א"מ:

מוסף רש"י

עצם בשעורה הלכה
וכו'. שהיה ר"ע דן קל
וחומר ממין לרביעית של
המת שהמיר מגלח על
אבלה, ק"ו מה על
כשעורה שאינו מטמא באלה
מיר מגלח על גמגמו ומשאל,
רביעית של מטמאה באלה,
דכתיב ועל כל נפש מת לא
יבא, אינו דין שהמיר מגלח
עליו, ואמר ליה רבי אליעזר
עקיבא על שם כשעורה הלכה
למשה מסיני שהיה מיר
מגלח עליו ורביעית של
אמת בא ללמוד ממנה כק"ו
ואין דין קל וחומר מהלכה,
דלא ימנה תורה שבעל פה
לדרש כ"ג ממות (שבת
קכ"ב): או: על שם כשעורה שהמיר מגלח על מגשה ומשאלה הלכה למשה מסיני ואין כמוד כמורה, ורביעית של אמת בא ללמוד ממנה כק"ו ואין דין קל וחומר מהלכה אלא מדבר הכמוד כמורה (פסחים רס"ג).

כהן גדול פרק שביעי נויר

נו.

עין משפט גר מצוה

א א מיי פ"ט מהלכות
מזרות הלכה י:
ב ב ג מיי שם הל' טו
ג ופ"ד מהלכות אבות
ה טומאה ה' א' ופ"ט שם
ה הלכה ח ופ"ט שם הלכה
ו':
ד ג מיי פ"ט מהלכות
מזרות הלכה טו:

הגהות התוספות

1. כ"ל על נפש מת. 2. כ"ל
על כל נפשות.

פ"ה הרא"ש

איבעיא להו עצם כשעורה
הלכה. דנזיר מגלח עליו
דמקרא לא אתי דכתיב על
כל נפשות מת לא יבוא
דמשמע דלא הוהר אלא
על דבר שמתמא באהל
ורביעית הדרג בעי לאגמורי
מנה בק"ו וקא"ל ד"א אין
כאן ק"ו משום דאין דנין
ק"ו מדבר (שאינו) [שהוא]
הלכה: או דלמא רביעית
דס הלכה מה שהוא מטמא
באהל דכתיב על כל נפשות
מת דמשמע שיעור ב'
נפשות הדיונו ב' רביעים:
ועצם כשעורה ק"ו ואתה
מת ללמוד רביעית דם
מעצם כשעורה מתוך
חומרא שיש ברביעית דם
שמתמא באהל מש"כ
בעצם כשעורה וקא"ל אין
דנין ק"ו מהלכה. פ"ה מתוך
חומר אהל שיש ברביעית
דס שבא מהלכה:
סליק פ"ה קמ"א

פ"ה ב' נזירים שאמר להם
אחד וכו' ומיירי שהם
שותקים אשא הוי
מכחישים אותו לא היה
נאמן כדאיתא בקדושין כל
האומר דעד א' בהכחשה
לא מהימן: מגלחים
ומביאים וכו' לאחר שילכו
ל' יום שלחם: אם אני הוא
הטמא קרבן טומאה (ל'
שנעשה כבר הוא שלי
וקרבן טהרה [שנעשה
מבכין] הוא שלך: וסופרים
ט) שלשים יום מיום שורר
הבי: וקרבן טומאה בספק
היינו חטאת העוף הבאה
על הספק ואינה נאכלת.
מביא חטאת העוף לספק
טומאה נזיר ואשם לא
מיידי ברכבן דמזיר לעיל
הביא חטאתו ולא הביא
אשמו מנה. נמצא זה
מביא קרבנותיו לחצאי' אם
נזיר טהור הוא דעולה
ראשונה הייתה חובה ועתה
הוא מקריב חטאת ושלימים
והודו חכמים לדברי בן

עצם בשעורה הלכה. דנזיר מגלח עליו דמקרא לא אתי דכתיב
על כל נפשות מת: לא יבוא מנזיר דמטמא באלה ורביעית
דס בעי לאגמורי מיניה מק"ו: או דילמא רביעית דס הלכה. מה
שהוא מטמא ב' צהלה לית להו נפשות² מת לרביעית דס דאדרבה
משמע דס חזי לוג שהוא שיעור שמי
נפשות והלכה למשה מסיני הוא
דמטמא באלה רביעית: ועל כשעורה
קל וחומר. כלומר מעצם כשעורה בעי
ללמוד שיגלח על אהל רביעית דס:
ואין דנין קל וחומר מהלכה. פ"ה
מכח חומר שהוא הלכה למשה מסיני
לא נעשה קל וחומר ת"ש רביעית דס
קל וחומר ועל כשעורה הלכה:

הדרן עלך כהן גדול

שני נזירים שאמר להם אחד
וכו'. לר"ז לומר שהן שותקים
שלא היו מכחישים אותו לא היה נאמן
כדלמרי' בקדושין צ"ב האומר (ד' סה):
עד אחד בהכחשה מי מהימן:
מגלחין ומביאין קרבן טומאה
וקרבן טהרה ואומר
כו'. לאו דוקא נקט ואומר אלא
זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב
לשם מי שהוא: **אם** אני הוא
הטמא קרבן טומאה. שנעשה כבר
שלי וקרבן טהרה שנעשה כבר שלך
(זה קרבן טהרה):

וְסוֹפְרִין שלשים יום ומביאין
קרבן. צמותפות: קרבן
טומאה. חטאת העוף ועולת העוף
אצל אשם לא מיימי על הספק
וְקוֹרְבֵן טוֹמְאָה צִסְפָּק. עולת העוף
תהא נדבא וחטאת ספק ולא
תאכל אשם וטמא מביא אינו
מעכבו כרצנן דפרק ג' (לעיל דף י'):
וחכמים אומרים הציא חטאתו ולא
הציא אשמו מונה ועדיין אסורין
לשמות ציין וליטמאות למתים ולכן

סופרים עוד שלשים יום: **בְּאֹמַר** ראיתי שנזרקה טומאה ביניכם.
והוא עומד מרחוק דהוי ספק טומאה צרות היחד ואם תאמר
אם כן יציא כל אחד קרבן טומאה ודאי דכל ספק טומאה
צרות היחד שורפין עליה [מרומה] ויש לומר דלא גמירי
מסוטה אלא דבר שאפשר להיות כסוטה דאפשר שנטמאת אצל
הכל לא אפשר לטמאות שניהם דודאי אחד טהור ואם תאמר
אם כן מאי פריך מעיקרא והא ספק טומאה צרות הרבים
והא ספק טומאה צרות הרבים נמי מסוטה גמירין לה ולא ילפינן אלא
דבר שאפשר להיות והכל בודאי אחד טמא ויש לומר דספק טומאה צרות הרבים
מוקמינן אחזקתיה וילפינן ליה מקרא פרק דחולין (דף י'): להעמיד כל דבר אחזקתיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא
ידעינן ליה ואף על גב דבפרק קמא דחולין (ג"ז ס) למאי דקא סלקא דעתיה קאמר התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק
טומאה צרות הרבים למשום חזקה אלא נגמר מסוטה במסקנא לא קאי הכי וצמקום אחר [צריש מסכת נדה] פורשם צאורין:
דקתני

וזמא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שזרקה טומאה ביניכם. שהיה מרוחק מהם ד' אמות והשתא
לא הוה אלא תרי דהוי"ל ספק טומאה ברשות היחיד:

גב' איבעיא להו. [ה] האי דקאמרי צמתני' ר' אליעזר ור' יהושע
דאין דנין (א) ק"ו הכי קאמרי מי אמרינן על שם כשעורה
הלכה למשה מסיני דנזיר מגלח עליו ורביעית דס קל וחומר
מעצם כשעורה דנזיר מגלח עליו ואין דנין קל וחומר מהלכה אי
לאו צמדי' דמרוייהו גמירי לה מקרא
או דילמא הכי קאמר רביעית דס
הלכה למשה מסיני דמטמא את האדם
באלה ועל כשעורה קל וחומר כלומר
ומעצם כשעורה קא גמירין קל וחומר
דכרביעית דס יהא מיר מגלח
וקאמר ליה אין דנין ק"ו מהלכה שאין
למדין קל וחומר ממדי דלא גמירי
לה אלא מהלכה אי לאו דאתי ליה
מן המקרא: **ת"ש** על שם כשעורה
הלכה. שהמיר מגלח עליו ורביעית
דס קל וחומר ואין דנין קל וחומר
מהלכה:

הדרן עלך כהן גדול

שני נזירים שאמר להן אחד ראיתי אחד
מכם שנמטא ואיני יודע איזה מכם
מגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה
ואומר אם אני הוא טמא קרבן טומאה שלי
וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהור קרבן
טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וסופרין
שלשים יום ומביאין קרבן טהרה ואומר אם
אני הוא הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן
טהרה שלך וזה קרבן טהרה ואם אני הוא
הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך
וזה קרבן טהרה: **גב'** קתני שני נזירים
שאמר להם ראיתי אחד מכם שנמטא ואיני
יודע איזה מכם ואמאי כל ספק טומאה ברשות
היחיד מביא ילפינן לה ²מסוטה מה סוטה
בויעל ונבעלת אף כל ספק טומאה ברה"י
כגון דאיכא בי תרי אבל הכא שני נזירים
והאי דקאי גביוהו הא תלתא הוה ליה ספק
טומאה ברשות הרבים: וכל ספק טומאה
ברשות הרבים ספיקו טהור אמר רבה
בר רב הונא ³באומר ראיתי טומאה
שנזרקה ביניכם אמר רב אשי דיקא נמי
דקתני

לשמות ציין: **גב' אצל** הכא. כיון דהוה תלתא שנים נזירים והאי
דקאי צמיהו אע"ג דקיימי צרה"י הויה ליה וספק טומאה צרה"י
דספיקו טהור: **אמר רבה בר רב הונא.** כגון דקאים א' האחד צלנד
ואומר ראיתי טומאה שנזרקה לצנינים מצפנים דלא הוה ליה אלא
תרי ו (ב) כצועל ונבעלת: **דיקא נמי.** דלא קאי צהדייהו דקאמר
ואיני יודע דאילו הוה קאי צהדייהו אי אפשר דלא ⁴הוה ידע:
וקא

הוא כלומר ויציאו שניהם קרבן טהרה והא ספק טומאה צרות הרבים
דבר שאפשר להיות והכל בודאי אחד טמא ויש לומר דספק טומאה צרות הרבים
מוקמינן אחזקתיה וילפינן ליה מקרא פרק קמא דחולין (דף י'): להעמיד כל דבר אחזקתיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא
ידעינן ליה ואף על גב דבפרק קמא דחולין (ג"ז ס) למאי דקא סלקא דעתיה קאמר התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק
טומאה צרות הרבים למשום חזקה אלא נגמר מסוטה במסקנא לא קאי הכי וצמקום אחר [צריש מסכת נדה] פורשם צאורין:
דקתני

וזמא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שזרקה טומאה ביניכם. שהיה מרוחק מהם ד' אמות והשתא
לא הוה אלא תרי דהוי"ל ספק טומאה ברשות היחיד:

א) דיבור זה סובב על ספק דסופרים ל' יום שניים ומביאין קרבן טהרה וכו'. ב) דבור זה שייך למתני' דלקמן (דף נו ע"ב) צמת אחד מהן
וכו' דהתם מביאין קרבן טומאה בספק וע"י סובב והלך דברי רבינו וע"י בגליון הש"ס.